

РЕШЕНИЕ

№ 4412

., 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря ХРИСТИЯНА Р. РАЧЕВА
като разгледа докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело № 20231110108805 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) и сл.

Образувано е по искова молба на „ЕАД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в ., срещу „ЕАД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в Столична община, ., р-н „, ж.к. „, бул. „ ..

Ищецът твърди че с ответното търговско дружество са имали търговски облигационни отношения за закупуването и доставянето на стоки – плодове и зеленчуци. В рамките на тези отношения през септември 2018 г. били осъществени три доставки, които ответното дружество е приело. То обаче не е заплатило стойността им, която страните определили в трите подписани фактури. Иска от съда да установи съществуването на задължение на ответното дружество да му заплати сумата 14 528 лева и 78 стотинки, представляваща неизплатената цена на доставени плодове и зеленчуци по договор за продажба на стоки, ведно със законовата лихва от предявяването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане. Претендира разносните, направени в хода на заповедното производство, както и разносните, направени в исковото производство.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от страна на ответника „ЕАД. Ответникът своевременно оспорва предявения иск като неоснователен. Признава, че е имал неформални търговски отношения с ответника, но твърди, че доставките на плодове и зеленчуци са продължили до август 2018 г. Отрича да са му били доставяни плодове и зеленчуци през септември 2018 г. Заявява, че не осчетоводявал съответни фактури. Отрича да е имало каквато и да било комуникация, при която ищецът извънсъдебно да е претендирал заплащане по фактури за доставени през септември 2018 г. стоки. Оспорва автентичността на подписите, положени за него върху фактурите, приложени към исковата молба. Отрича и да е получавал покана чрез частен съдебен изпълнител. Предвид неоснователността на главния иск, счита за неоснователна и акцесорната претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Иска от съда да отхвърли предявените обективно кумулативно съединени искове. Прави евентуално възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

След като съобрази твърденията на страните и събраните доказателства, Софийският районен съд направи следните фактически и правни изводи.

Ищецът е предявил по реда на чл. 415, ал. 1 ГПК иск правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) във връзка с чл. 318, ал. 1 и чл. 288 ТЗ за установяването на съществуването на вземане за стойността на незаплатена цена за доставени плодове и зеленчуци в размер на 14528,78 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда (04.10.2021 г.) до окончателното изплащане на вземането. Искането за присъждане на законова лихва от предявяването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателно изплащане не съставлява самостоятелен иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, а е само законова последица от евентуалното уважаване на предявения иск.

При служебна проверка съдът приема исковата молба за редовна, а предявените с нея искове – за допустими. Исковата молба отговаря на изискванията на чл. 127 и чл. 128 ГПК. Освен това тя съответства на съдържанието на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. дело № 57226 по описа на Софийския районен съд, 150-и състав, за 2021 г., и е подадена пред съда в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК.

По предявеният иск в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е сключил договор за покупко-продажба на плодове и зеленчуци с ответното дружество, че е изпълнил задължението си да достави съответно уговорените стоки, както и че ответното дружество ги е приело. При доказване на тези факти в тежест на ответника ще бъде да докаже, че е заплатил уговорената за стоката цена.

По делото са представени заверени копия на фактурите, подробно описани в исковата молба, а именно фактура № 0000005290/28.09.2018 г.; фактура № 0000005291/29.09.2018 г.; фактура № 0000005292/30.09.2018 г. Видно от същите е, че по тях като доставчик е посочено ищцовото дружество, като получател – ответникът. Описана е стоката - домати, пипер, праскова, пъпеш, ябълка жълта, нектарини, морков, патладжан, копър, лук бял, краставици, портокал, грейпфрут, лимон, банан, грозде, като общата стойност на доставените стоки възлиза на 14528,78 лв. с ДДС. Като начин на плащане е посочен превод по сметка. Фактурите са подписани от съставител – М.М. и от получателя А.А..

Автентичността на посочените фактури е оспорена надлежно с отговора на исковата молба. В първото по делото съдебно заседание ищецът признава, че фактурите не са подписани от А.А.. С оглед това с Протоколно определение от 27.09.2023 г., съдът е отделил като безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че подписът, положен срещу „получил А.А.“ върху фактура № 0000005290/ 28.09.2018 г.; фактура № 0000005291/ 29.09.2018 г.; фактура № 0000005292/ 30.09.2018 г., не е положен от А.А..

С Протоколно определение от 27.09.2023 г. въз основа на извършеното от ответника с отговора на исковата молба оспорване на авторството на представените с исковата молба фактури и изявлението на ищеца в хода на първото открито съдебно заседание, че желае да се ползва от тях, съдът на основание чл. 193, ал. 1 ГПК е открил производство по оспорване истинността на процесните фактури. Указал е на ответника, че в негова тежест е да установи неавтентичността на фактурите.

С Протоколно определение от 27.09.2023 г. е допуснат разпита на един свидетел при режим на довеждане от страна на ищеца, който да установи дали служител на ответника е положил подписите за „получил А.А.“ върху фактура 0000005290/28.09.2018 г.; фактура № 0000005291/29.09.2018 г.; фактура № 0000005292/30.09.2018 г., кой е този служител, както и дали реално са били получени описаните стоки от ответника. При недовеждане на свидетеля в насроченото открито съдебно заседание, с протоколно определение от 01.11.2023 г. е предоставена последна възможност на ищеца да доведе допуснатия свидетел и е определен срок за събиране на доказателства до края на следващото открито съдебно заседание. На откритото съдебно заседание на 06.12.2023 г. ищецът отново не довел допуснатия му

свидетел, поради което съдът намира, че доколкото ищцовото дружество не е доказало процесните фактури да са били подписани от друг представител на ответното дружество и същевременно признало, че те не са подписани от посочения в тях представител на ответника А.А., то ответното дружество е провело успешно доказване на обстоятелството, че процесните фактури са неавтентични. С протоколно определение от 06.12.2023 г. съдът признава за установено, че фактура 0000005290/28.09.2018 г.; фактура № 0000005291/29.09.2018 г.; фактура № 0000005292/30.09.2018 г. са неистински, изключва ги от доказателствените материали по делото и не ги цени като доказателства.

Представени и приети като доказателства са Придружително писмо за връчване по чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ с изходящ № 17677/13.07.2021 г. на ЧСИ Стефан Петров, рег. № 921, район на действие СГС и Покана за доброволно изпълнение, с която се кани дружеството „ЕАД, ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр./с София - п.к 1000 ж.к. ., бул. ., вх. А да заплати в 5-дневен срок от получаване на поканата сумата в размер на 14528,78 лв. на дружеството . ООД, с ЕИК ., със седалище: с. Тополица п.к. 8549, представлявано от М. Х. .М. – управител по посочената банкова сметка, като в случай на неплащане ще бъдат предприети действия по принудително събиране на сумата по предвидения в закона ред. От приложената разписка за връчване е видно, че придружителното писмо и приложената към него покана са връчени на 25.08.2021 г. от Елица Димова – технически сътрудник, като получател е адв. Георги Панайотов Дограмаджиев – пълномощник.

По делото е представено и прието Разпореждане от 25.08.2021 г. на ЧСИ Стефан Петров, рег. № 921 от КЧСИ с район на действие Софийски градски съд, с което се разпорежда придружително писмо с изх. № 17677/13.07.2021г. ведно с покана от „ЕАД с ЕИК: ., със седалище: с. Тополица п.к. 8549, представлявано от М. Х. .М. - управител , адресирана до „ЕАД ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр./с София - п.к 1000 ж.к. ., бул. ., вх. А. да се считат за връчени на 25.09.2021г. на основание чл. 50, ал. 3 от ГПК.

От представеното и прието като доказателство пълномощно, с което А.А. в качеството си на изпълнителен директор на „ЕАД, ЕИК . упълномощава адв. Георги Панайотов Дограмаджиев да получи поканата за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 921040 съгласно Уведомление с изх. № 17677/13.07.2021 г. е видно, че адв. Дограмаджиев е разполагал с представителна власт да получи описаното придружително писмо и приложената към него покана за доброволно изпълнение.

Съгласно приетото заключение по назначената съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от ответника, процесните 3 броя фактури са редовно и своевременно осчетоводени от ищеца по счетоводна сметка 411 „Вземания от клиенти“ по партидата на ответника, включени са в Дневник за продажби по ЗДДС за месец 09.2018 г., отразени са в съответната Справка – декларация по ЗДДС и данните са подадени в ТД на НАП с уведомление. В ищцовото дружество не е отразено плащане по фактурите обща стойност 14 528,78лв. Те фигурират в счетоводните регистри като крайно салдо, представляващо непогасено вземане на ищеца от ответното дружество. Процесните фактури не са осчетоводени в счетоводството на ответното дружество, не са включени в Дневниците за покупки по ЗДДС, не са отразени в съответните Справки - декларации и ответникът не е ползвал данъчен кредит по тях. В счетоводна сметка 401 „Задължения към доставчици“ (за всички доставчици 7465 реда) за периода 01.09.2018г. - 31.12.2018г. няма осчетоводени фактури от доставчик „ЕАД. Процесните фактури не са включени и в Дневниците за покупки по ЗДДС за период от 01.09.2018г. до 31.08.2019г. и не е ползван данъчен кредит в размер, начисления по фактурите ДДС. От извършена съпоставка на обобщените суми, посочени в Справките-декларации по ЗДДС за период от 01.09.2018 г. до 31.08.2019 г. с крайните сборове от Дневниците за покупки по ЗДДС се установява пълно съответствие на данните.

От приетите като доказателства писмо на Националната агенция по приходите,

Териториална дирекция – . от 24.10.2023 г., ведно с приложените към него заверени преписи от справка-декларация за ДДС и уведомление също се установява, че процесните доставки не са осчетоводени от ответника.

Приети са като доказателства по делото електронни документи на магнитен носител – компактдиск, от които е видно, че процесните фактури не фигурират в дневниците за покупки по ЗДДС на ответното дружество.

Началната материалноправна предпоставка за основателността на предявените искове е наличието на валидно облигационно отношение между страните през процесния период. Договорът за продажба е каузална сделка при която купувачът получава собствеността на продадената вещ, а продавачът паричния □ еквивалент. Отчитайки спецификите на конкретния договор и доколкото същият има предмет продажба на родово определени вещи, то собствеността върху тях се прехвърля на купувача с предаването им – арг. чл. 24, ал. 2 ЗЗД. Според съдебната практика, която настоящият съдебен състав споделя, *„фактурата може да се приеме като доказателство, установяващо договор за продажба, тъй като законът не изисква специално сключен писмен договор за продажба на движими вещи, но фактурата трябва да съдържа всички необходими елементи, квалифициращи договора за продажба като такъв – вид на закупена стока, стойност, начин на плащане, имената на лицата, положили подписа си като получател и предавател, съответното време и място“* – решение № 96 от 26.11.2009 г. на ВКС по т. дело № 380/2008 г., I т. о. В разглеждания случай ищецът първоначално представи три броя фактури, които от външна страна съдържаха всички необходими реквизити, за да се приеме, че инкорпорират договори за покупко-продажба на плодове и зеленчуци. След направеното оспорване по чл. 193 ГПК обаче се установи, че положеният върху фактурите подпис за ответното дружество не е на управителя му. Ищецът не ангажира доказателства, от които да се установи, че подписът е положен от друг служител на ответното дружество, който е могъл да го представлява (например търговски помощник). При това положение съдът изключи фактурите от доказателствените материали по делото. Доколкото не бяха представени и други косвени доказателства, които да могат да установят твърдените договори за покупко-продажба на плодове и зеленчуци (например отразяването на оспорените фактури в счетоводството на ответното дружество, съответно ползуването на данъчен кредит от ответното дружество въз основа на същите фактури). Освен това не се събраха доказателства за предаване на стоките от страна на ищеца, респ. получаването им от ответното дружество. При това положение спрямо ищеца следва да бъдат приложени неблагоприятните последици на тежестта на доказването и да бъде прието, че твърдените от него договори за покупко-продажба на плодове и зеленчуци не са били сключвани.

Разноски. При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени сторените в заповедното и в исковото производство разноски, за които е представен списък по чл. 80 ГПК. В заповедното производство длъжникът е подал възражение по чл. 414 ГПК лично и не се установява да са понесени разноски. Затова и разноски за заповедното производство не следва да бъдат присъждани. В исковото производство ответницата е сторила разноски за процесуално представителство в размер на 1 500 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 415, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от Закона за задълженията и договорите във връзка с чл. 318, ал. 1 и чл. 288 от Търговския закон за установяване, че ответникът „ЕАД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в Столична община, ., представлявано от изпълнителния директор А.А.,

дължи на ищеца „“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в ., представлявано от управителя М.М., сумата в размер на **14 528,78 лв.**, представляваща цена за доставени на 28. 09. 2018 г., 29. 09. 2018 г. и 30. 09. 2018 г. плодове и зеленчуци, за които вземания е била издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 57226 по описа на Софийския районен съд, 150-и състав, за 2021 г.

ОСЪЖДА „“ ООД, ЕИК . да заплати на „“ ЕАД, ЕИК . сумата в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, представляваща разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Служебно изготвени преписи от решението да се връчат на страните по делото.

Съдия при Софийски районен съд: _____